

πάντα σποδός. Πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα. Πάντα ὄνειρον ἀπατηλότερα ».

Γυρίσανε ὅλοι καὶ τὸν κτύπαξαν μὲ μάτια βουρκομένα. Ὅταν ἐσταμάτησε λίγο κι' ἀναστέναζε βαθεῖα κἀνένας δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά. Κρατούσανε τὴν ἀναπνοή τους.

Ὁ Μαθιὺς πῆρε μιὰ βαθειὰν ἀναπνοή καὶ ξαναεῖπε τὸ τροπάρι. Ποτὲ ἡ φωνή του δὲν εἶχε πάρει τέτοια γλῶσσα σὰν καὶ σήμερα. «... Πάντα ὄνειρον ἀπατηλότερα ».

Σὰν ἔσβυνε ἀλαφρὰ μέσα στὴ σιγαλιά ἡ τελευταία του νότα, τὰ δάκρυα τρέχανε ποτάμι ἀπ' τὰ μάτια του. Σκούπισε τὰ δάκρυά του μὲ τὴν ἀπαλάμη καὶ σὰ μεθυσμένος ἀπ' τὸ μεράκι

του σήκωσε πάλι μιὰ φωνὴ γλυκεῖα καὶ κρονοσταλλένια.

«ὦχ ! Ἀγγελικούλα μου ! »

Ὅλοι κλαίγανε τώρα. Γιατὶ κλαίγανε κι' αὐτοὶ δὲν τὸ ξέρανε. Τὸ μεγάλο τετράγωνο φανάρι εἶχε σβύσει ἀνάμεσα στὰ κλαδιά. Καὶ τὸ φουντωτὸ δεντροάκι, ποὺ τῶχε φυτέψει ὁ Πέτρος ὁ Βάγιας μὲ τὰ χέρια του, ἀπλωνότανε τώρα σὰ μαῦρο, βουρκομένο σύννεφο ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν χαροκόπων.

Φρεατίδα 29 Φεβρουαρίου 1908

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΧΑ·Τ·ΝΕ

ΛΑΟΚΟΩΝ

Στὴν ἀγκαλιά σου ρίξε με
Καὶ φίλα με στὸ στόμα.
Ἀγκάλιασέ με σφίξε με
Μὲ τὸ μορφὸ σου σῶμα.

Τὸν ἀγκαλιάζεται σφιχτὰ
Καὶ τὸν τυλίγεται ἤδη
Τὸν ἐντοχῇ Λαοκόοντα
Τὸ πλέον ὥραϊο φίδι.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ